

עמ"ת 10854/12/17 - ע' א' מ' נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עמ"ת 10854-12-17 א' מ'(עציר) נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
העורר ע' א' מ' (עציר)
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ העורר - עו"ד גדי ציון

ב"כ המשיבה - עו"ד אבי שגב

העורר הובא על ידי שב"ס

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

1. בפני ערר על החלטת בימ"ש קמא (כב' השופט אבנון מבית המשפט השלום בראשל"צ) מיום 5.12.17, שקבע המשך דיון בעניינו של העורר ליום 10.12.17 בו שיתקיים לצורך הכרעה בקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר - וכי עד יום זה יחולו תנאים מגבילים על העורר, כאשר בנוסף לתנאים שבהם שוחרר ביום 29.11.17, על ידי קצין משטרה - התווסף תנאי מחמיר של פיקוח במעצר בית.
2. להבהרת התמונה, ביום 29.11.17 נקבעו תנאים מגבילים על העורר וביניהם מעצר בית ללא פיקוח, איסור כניסה לבית המתלוננת, איסור יצירת קשר עם המתלוננת וערבויות כספיות.
על פי כתב האישום שהוגש ביום 5.12.17, יוחסה לעורר עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של אשתו - כאשר יוחס לו כי ב- 16.11.17 בהמשך לויכוח ביניהם הסיר העורר מרגלו נעל בית, היכה את המתלוננת בפניה, בהמשך היכה אותה באגרוף בעינה הימנית, במכות אגרוף בגבה ובצלעותיה, וחסם את פיה באמצעות ידו.

כתוצאה ממעשי העורר נגרמו למתלוננת דימום מאפה והמטומה תת עורית סביב עין ימין והיא נזקקה

3. בימ"ש קמא פירט בהחלטתו נוכח הלכת קוניוף, כי תחת הקפאת המצב והותרת תנאי השחרור שנקבעו לעורר - ובהמשך לעתירת המשיבה בבקשתה - יש להחמיר את תנאי שחרורו של העורר עד קיום הדיון בעניינו וזאת בהמשך לציון הטענה כי מאסר על תנאי התלוי ועומד נגד העורר נעלם מעיניו של קצין המשטרה (בן 12 חודשים).

בימ"ש קמא אוחז בהחלטתו לחומרת כתב האישום המיוחס לעורר, לעברו הפלילי הרלבנטי המכביד שכולל 11 הרשעות, כי העורר ריצה בעבר עונשי מאסר, בין היתר בגין עבירות איומים, אלימות ושחרר אך לפני 4 חודשים ממאסר.

בימ"ש קמא התייחס בהחלטתו לעובדה כי אינו מתעלם מהעובדה כי העורר שוחרר ביום 29.11.17 והיה נתון בתנאי מעצר בית, ולכאורה, אינו משבש את החקירה.

עם זאת, קבע כי החלטת קצין המשטרה לשחרר את העורר בתנאים שקבע, אינה סבירה, והשתנתה נקודת האיזון לאחר הגשת כתב האישום כנגד העורר.

ביהמ"ש קמא קבע כי קמה מסוכנות ממשית מהעורר ולא ניתן להתעלם מעוצמה זו המקבלת משנה תוקף לאור גליון הרישום הפלילי המכביד והרלבנטי של העורר.

סופו של דבר, ולאחר שביהמ"ש קמא אף עיין בתיק החקירה - מצא הוא להחמיר את תנאי שחרורו של העורר, לא הורה על מעצרו, אלא על תוספת של פיקוח אנושי בתנאי מעצר בית מלא.

באופן אופרטיבי, ומאחר ולא היה בידי ב"כ העורר להציג מפקח כנ"ל - נותר העורר במעצר, אך מקום בו ימצא מפקח כזה - נותרת בתוקפה החלטת בימ"ש קמא.

4. ב"כ העורר קובל על התנהלותו של בימ"ש קמא, שבחר לעיין בתיק החקירה, מקום בו טרם היה סיפק בידו לעשות כן, וחושש הוא ממדרון חלקלק בו בכל פעם בה תבחר יחידת התביעות שלא להסכים להחלטת קצין המשטרה - תוכל לעשות כן בעתירה להחמרת תנאי השחרור, ככל שאלה נקבעים כנגד עצור, באופן החורג מהלכת קוניוף (בש"פ 8015/09, כב' השופט דנציגר).

ב"כ העורר ציין כי לא היה כל טעם המצדיק חריגה מהקפאת המצב, כבמקרהו של העורר.

5. ב"כ המשיבה ציין כי לא נפלה שגגה אצל בימ"ש קמא - ולמעשה היה מקום להחמיר את תנאי שחרורו של העורר, והדבר לא נעשה בהוראת בימ"ש לעצרו מעצר של ממש אלא בקביעת תנאי הנגזר מהתרשמותו של ביהמ"ש וקביעתו בדבר אי סבירותה של החלטת קצין המשטרה.

6. נדרשתי לטיעוני הצדדים והגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות.

בבקשתה ציינה המשיבה את הטעם לעתירתה בהחמרת תנאי השחרור כמפורט בסעיף 10 לבקשה למעצרו עד תום ההליכים של העורר - על כי תלוי ועומד כנגד העורר מאסר מותנה בן 12 חודשים, שלא היה לנגד עיניו של הקצין הממונה ועל כן זזה נקודת האיזון, לאחר שהוגש כתב האישום כנגד העורר, המשליך באופן ישיר על המסוכנות הנשקפת ממנו.

בימ"ש קמא נדרש באופן זהיר לכלל המיוחס לעורר, לעברו הפלילי, להלכת קוניוף והתרשם באופן חד משמעית ממסוכנותו של העורר, שאינה מצדיקה את הקביעה בדבר העברתו למעצר אלא את הותרתו בפיקוח אנושי במעצר הבית.

7. דעתי כדעתו של ב"כ העורר ככל שהדבר נוגע לזהירות הנדרשת בטרם כל החמרה בתנאי שחרור, אך אני סבורה כי זהירות זו ננקטה על ידי בימ"ש קמא, ולא נפל בהחלטתו כל פגם.

8. נוכח כל האמור, הערר נדחה והחלטת בימ"ש קמא נותרת על כנה.

ניתנה והודעה היום י"ט כסלו תשע"ח, 07/12/2017 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור, שופטת